

TÌM LẠI MÙA XUÂN (1)

Vì tò mò và cũng vì nhân dáng ngoan hiền của cô giáo, những hôm đoàn chiến đĩnh về bến sớm, Duy mong tiếng keng tan trường vang lên để Duy được dịp quan sát cô giáo một cách kín đáo.

Những lần vào Quận họp hành quân, Duy thường tìm cơ hội hỏi thăm Thiếu tá Quận Trưởng về cô giáo. Thiếu tá Quận Trưởng chỉ cười, đáp:

– Moa không biết nhiều về cô ấy. Moa là “con tem đóng dấu” rồi, đâu dám “lếng phếng”. Nghe nói cô ấy là cháu ông Phó Quận Trưởng Hành Chánh. Cô ấy mới thuyên chuyển về đây chưa được bao lâu cho nên “bà xã” moa chưa được dịp làm quen.

Chưa thấy mặt cô giáo, Duy không biết nhan sắc của cô như thế nào. Nhưng, nhìn mái tóc dài, chiếc nón nghiêng nghiêng của cô giáo Duy tưởng như chàng đã gặp hình bóng ấy vào một chiều Xuân, tại Nha Trang, khi Trục Lôi Hạm Chương Dương II, HQ 115 ghé Cầu Đá.

Chiều Xuân năm đó, trong ánh nắng dịu dịu, gió rì rào, sóng tung tăng và tiếng chân người khua nhẹ trên khóm lá bàng khô, Duy nghe tiếng thì thầm của nhóm nữ sinh trong khuôn viên Hải Học Viện, Nha Trang. Phía sau nhóm nữ sinh là toán thanh niên hơi trọng tuổi.

Duy – đang đứng chung với nhóm bạn Hải Quân tại bậc cấp – đoán có lẽ toán thanh niên là sinh viên đại học về Nha Trang nghỉ Tết. Không ai bảo ai nhưng Duy và các bạn Hải Quân đều cố tình tìm cách làm quen với nhóm nữ sinh. Khi nhóm nữ sinh vừa e lệ nhìn nhóm Hải Quân vừa bước xuống bậc cấp, Duy nghe tiếng nói từ toán thanh niên:

– Hôm nay Hải Quân làm gì mà cả ba chiếc tàu đều giăng cờ, giăng đèn, đẹp quá! Ra cầu tàu chơi, các bạn chịu không để tôi hỏi mấy cô?

Nhóm nữ sinh dừng lại không xa nhóm Hải Quân. Duy nghe một cô nói với cô có mái tóc ngắn:

– Có lẽ người ta tổ chức liên hoan mừng Xuân. Lúc nãy mình thấy lính gác ngay cổng, làm sao ra cầu tàu được mà anh của nhỏ Thúy lại rủ tụi mình?

Cô gái có mái tóc dài khẽ nói:

– Anh Toàn của mình là sinh viên Y Khoa rồi mà cứ ham vui như thời trung học.

Qua câu nói, Duy biết ngay cô gái tóc kẹp tên Thúy. Duy bước nhanh đến bên Thúy:

– Xin lỗi cô Thúy, nếu các cô và các bạn muốn ra cầu tàu thăm chiến hạm, chúng tôi rất hân hạnh được mời tất cả quý vị.

Nhóm Hải Quân ngạc nhiên nhìn Duy rồi nhìn nhau như ngầm hỏi: Thường ngày Duy rất ít nói, sao hôm nay Duy “bạo” thế này? Thấy các bạn nhìn chàng, Duy cười, nhìn lơ chỗ khác sau khi nheo mắt.

Trong khi Thúy lúng túng, chưa hiểu tại sao “ông Hải Quân” này biết tên nàng thì Toàn vừa đến cạnh. Như hầu hết mấy người có em gái đẹp, Toàn hơi “lên mặt”:

– Xin lỗi, ông cần chi? Tôi là anh của cô này. Tôi có thể giúp ông điều chi không?

– Chào anh. Tôi, Duy. Qua những câu đối thoại của các bạn, tôi nghĩ các bạn muốn ra cầu tàu chơi. Chiều nay, nhân ba chiến hạm tổ chức mừng Xuân, chúng tôi xin phép được mời các cô và các bạn. Anh nghĩ sao, anh Toàn?

– Ủa, sao ông biết tên tôi?

Duy cười, đưa tay phải về phía Toàn. Toàn bắt tay Duy và hỏi:

– Có lẽ mấy cô này gọi tên tôi cho nên ông nghe, đúng không?

Duy cười, không đáp. Toàn tiếp:

– A, chúng tôi được phép gọi bằng anh hay là phải gọi theo cấp bậc nhà binh? Nếu phải gọi theo nhà binh thì thú thật, chúng tôi... chịu thua; vì không biết cách phân định cấp bậc của Hải Quân.

– Đối với HQ 115, tôi là Đại úy Hạm Phó. Nhưng đối với các bạn, mong các bạn gọi tôi bằng anh cho thân mật.

Toàn không đáp lời Duy mà lại quay về phía các bạn, reo lên:

– Này, các bạn! Ông Hạm Phó HQ 115 mời xuống thăm chiến hạm, đi nhanh lên!

Quay sang nhóm nữ sinh, Toàn tiếp:

– Các cô đi với chúng tôi luôn, nha!

Vài cô có vẻ lo ngại:

– Về trễ bị la đó, anh Toàn.

– Chiều rồi. Sắp hết xe lam, làm sao tý nữa về, anh Toàn?

Toàn hơi lung túng. Duy đáp thay:

– Tý nữa tôi sẽ liên lạc với Trung Tâm Huấn Luyện Hải Quân, mượn xe để đưa các cô về. Các cô an tâm, nhé!

Ba nhóm nhập lại, vừa đi vừa chuyện trò vui vẻ. Duy cứ bám sát và cố kết thân với Toàn trong khi mắt không rời Thúy. Điều làm Duy hơi khó chịu là anh chàng cao lớn, đeo kính cận, cứ theo sát Thúy. Vừa đi Duy vừa hỏi chuyện để lấy lòng Toàn:

– Nghe nói anh học Y Khoa, phải không, anh Toàn?

– Vâng. Năm thứ ba.

– Đạo còn học tại đại học Khoa Học, mỗi năm cứ nôm nớp sợ thi hỏng sẽ bị động viên, tinh thần tôi không yên. Cuối cùng, tôi bỏ ngang để vào Hải Quân. Bây giờ thấy các anh sống hồn nhiên, vô tư, tôi chạnh nhớ đến cuộc đời sinh viên ngẩn ngui của mình.

– Ủng chứ, anh nhi! Mấy năm gần đây ngưỡng cửa đại học bị giới hạn trong khi công các quân trường lại rộng mở. Cũng vì lý do đó, tôi đang dự tính xin sang Quân Y.

– Tôi có thằng bạn thân học Quân Y. Có lẽ nó học trước anh một năm.

– Vậy là bạn anh cùng học với Quý.

– Quý nào?

Vừa nói Toàn vừa kín đáo chỉ về phía Thúy:

– Lúc này lộn xộn quá, chưa kịp giới thiệu mọi người với các anh. Xin lỗi anh, nha! Quý là anh chàng cao cao, đi cạnh nhỏ em tôi kìa.

Duy bỗng thở dài nhẹ nhàng, nhìn ra khơi. Biển lặng yên. Nhưng dường như Duy đang cảm nhận được những đợt sóng ngầm trong lòng biển và trong lòng chàng. Chuyến hải hành nào không hứa hẹn nhiều vất vả, lăm lăm gian nan; nhưng chuyến hải trình đầu đời để đi vào đường tình Duy đã thấy nhiều chướng ngại! Tuy biết chướng ngại đang giăng mắc, nhưng không hiểu tại sao ánh mắt của Duy vẫn không rời Thúy và Quý. (2)

Trên boong tàu, các anh Hải Quân đều chỉnh tề trong quân phục tiêu lễ trắng. Các anh chạy tới chạy lui lo sắp xếp bàn ghế, ly chén và thức ăn. Khung cảnh trông vui tươi, nhộn nhịp. Nhưng những tà áo dài thướt tha, những mái tóc bay bay trong gió, những bước chân ngại ngùng mới thật sự tô điểm cho buổi chiều lộng gió trên HQ 115 và đem đến niềm ấm áp cho những chàng trai yêu biển.

Không hiểu vô tình hay cố ý, ban tiếp tân sắp Thúy ngồi cạnh Quý và đối diện với Duy. Suốt buổi tiệc Duy nhìn Thúy không rời. Thỉnh thoảng Thúy liếc sang Duy và bắt gặp ánh nhìn say đắm của chàng. Thúy e thẹn cúi mặt, mỉm cười. Tuy nụ cười của Thúy không trọn, nhưng cái cảm chẻ đôi của nàng khiến Duy cứ muốn nhìn mãi nhìn hoài.

Ý tưởng của Duy đang miên man về Thúy thì Huân – sĩ quan đệ tam của HQ 115 – đến sau lưng Duy, reo lên:

– Trời, Hạm Phó! Hạm Phó bị *coup de foudre* rồi hay sao mà trông Hạm Phó thần thờ quá vậy?

Duy giật mình, quay lui:

– Ô, cái gì thế?

Mọi người cười ồ lên. Huân cũng cười, đáp:

– Bao nhiêu người mời Hạm Phó lên *micro* mà Hạm Phó có nghe đâu! Thôi, mời Hạm Phó lên đi.

Đến trước máy vi âm, Duy cười:

– Kính thưa quý vị và các bạn, quý vị bắt tôi lên đây giúp vui quý vị như thế nào đây ạ?

Nhiều tiếng cười xen lẫn tiếng huýt, tiếng reo. Huấn lại đến cạnh Duy, nói vào máy vi âm:

– Kính thưa quý vị, theo sự dò xét của riêng tôi thì có lẽ Hạm Phó bị “tiếng sét ái tình” đánh trúng từ lúc chiều. Vì lẽ đó, “con tàu tình cảm” của Hạm Phó đang lắc lư cho nên tinh thần của Hạm Phó bị chi phối hoàn toàn. Bây giờ tôi xin lập lại trò chơi của chúng ta để Hạm Phó am tường. Thưa Hạm Phó, mỗi người trong chúng ta sẽ được mời lên máy vi âm để góp vui. Sau khi thi hành phận sự của mình, người đó sẽ mời một người khác và cứ tiếp tục như vậy. Bây giờ mời Hạm Phó bắt đầu phận sự của Hạm Phó.

Duy hỏi:

– Ai yêu cầu tôi “thế mạng” đây?

Huấn chỉ về nhóm sinh viên:

– Dạ, anh Toàn.

– Xin cảm ơn anh Toàn. Như vậy có nghĩa rằng khi tôi yêu cầu người nào thì người đó không được từ chối, đúng không ạ?

Mọi người đồng thanh “đúng rồi”. Vài tiếng “đúng năm” xen vào. Huấn lại nói vào máy vi âm:

– Xin phép Hạm Phó cho tôi nói một câu cuối.

Duy đứng lui, nhường máy vi âm. Huấn tinh nghịch:

– Chúng tôi xin chúc Hạm Phó sang năm có Hạm Phó phu nhân.

Tiếng vỗ tay, vỗ bàn vang dội. Với thái độ từ tốn, giọng trầm trầm, Duy bắt đầu:

– Kính thưa quý vị và các bạn, tôi xin góp vui bằng câu chuyện mà tôi được nghe lúc tôi tu nghiệp tại quân trường U.S. Naval Postgraduate School tại tiểu bang California, Hoa Kỳ. Câu chuyện như thế này: “Trong giờ lịch sử Hoa Kỳ, giáo sư cùng sinh viên bàn luận về sự thay đổi quan niệm về sắc đẹp của phụ nữ theo từng thời đại. Vị giáo sư đưa ra một thí dụ, vào năm 1921, một hoa khôi nước Mỹ có tầm vóc lý tưởng là 108 cân Anh, vòng

số một 30 inches, vòng số hai 25 inches và vòng số ba 32 inches. Các bạn thử tưởng tượng, nếu một mẫu người đẹp như vậy xuất hiện trong cuộc dự thi hoa hậu ngay vào thời đại của chúng ta thì chúng ta sẽ nghĩ như thế nào? Cả lớp im lặng. Một nam sinh viên nhún vai, nói trống ‘Không khá lắm.’ Giáo sư hỏi: ‘Tại sao?’ Anh sinh viên đáp: ‘Bà ấy già khụ rồi!’” (3)

Mọi người vỗ tay. Duy nhìn xuống chỗ Thúy và yêu cầu nàng. Thúy tươi cười đứng lên. Quý cũng đứng lên, bước theo Thúy. Khi Thúy và Quý đến cạnh, Duy hỏi:

– Cô vui lòng cho biết cô sẽ cho chúng tôi thưởng thức tiết mục gì ạ?

Thúy chưa kịp đáp, Quý đề nghị:

– Thúy hát Gọi Giấc Mơ Xưa đi!

Thúy không đáp lời Quý mà lại hỏi Duy:

– Anh Duy thích nghe nhạc Việt hay nhạc ngoại quốc?

Không ngờ Thúy hỏi ý kiến chàng, Duy có vẻ lúng túng:

– O... tùy cô... nhạc gì tôi nghĩ cô hát là phải hay rồi.

Quý lại xen vào:

– Anh thích Thúy hát Gọi Giấc Mơ Xưa. Giọng em cao, rất hợp với bài đó.

– Thúy thích hát tình khúc Vaya Con Dios.

Nhìn nét mặt không vui của Quý, Duy ngầm thích trong lòng. Duy tưởng Quý sẽ bực mình, bỏ đi về chỗ ngồi, nhưng không, Quý vẫn kiên nhẫn đứng đợi.

Trong khi Thúy lắng nghe tiếng Tây Ban Cầm của Huấn để “bắt” vào cho đúng “tông”/đúng nhịp thì Duy nhìn Quý. Tự dưng Duy muốn đặt cho Quý một biệt danh. Duy nghĩ, Quý cao lớn, lại trông “cây si” quá sâu, rất hợp với tên “Cây Cỏ Thụ”. Duy mỉm cười. Tiếng Tây Ban Cầm của Huấn chậm lại, giọng soprano của Thúy vút cao trong không gian bát ngát của biển/trời:

“La nuit bleue sur l'hacienda

La nuit légère

Et soudain monte la voix

D'une prière

Vaya con Dios, mon amour

Que Dieu pense à toi, mon cœur...” (4)

Mọi người đều im lặng. Duy nhìn quanh. Dường như gió đã dịu dần và sóng cũng thôi rì rào để lời ca và tiếng hát của Thúy vang xa trong không gian êm ái và lưu lại trong lòng Duy một hình bóng khó quên.

Sau khi cuộc vui tàn, để lấy lòng Thúy và cũng muốn biết nhà của Thúy, Duy theo xe và đề nghị sẽ đưa Thúy và Toàn về sau cùng.

Khi đến nhà Toàn, trước khi bắt tay Toàn để từ giã, Duy nói:

– Những ngày chiến hạm còn công tác ở đây, anh cho phép thỉnh thoảng tôi ghé thăm anh, anh Toàn nhé!

Siết chặt tay Duy, Toàn cười, ra chiều rất thông cảm câu nói của Duy:

– Vâng, tôi còn nghỉ đến hai tuần nữa. Anh rảnh, mời anh ghé chơi.

Duy trở ra xe. Trước khi tài xế cho xe nổ máy, Duy quay lại và thấy Thúy đang quay lui nhìn chàng và Duy nghe loáng thoáng tiếng Toàn:

– Thúy thấy không? Máy anh chàng Hải Quân thiệt là đa tình!

Chiều hôm sau, lảng vảng trước nhà Thúy nhưng Duy không dám vào; vì nghĩ rằng chàng không nên “tấn công” quá nhanh. Quanh tới quanh lui đường Hoàng Tử Cảnh, không thể nào Duy không nghĩ đến Quý.

Sau vài ngày đi lên đi xuống khoảng đường Hoàng Tử Cảnh, Duy quyết định bước vào nhà Thúy vào một buổi chiều. Đúng như ý Duy mong muốn, người mở cổng chính là Thúy. Thúy tươi cười mời Duy vào phòng khách. Duy bước theo và cảm nhận được niềm vui thích đang dâng lên trong lòng.

Vừa bước lên khỏi bậc cấp cuối cùng, Duy chạm ngay ánh nhìn “tóe lửa” của một chàng Nhảy Dù. Liếc nhanh lên cổ áo của chàng Nhảy Dù, thấy một hoa mai vàng, Duy cảm thấy đỡ lo.

Thúy bước vào phòng khách. Duy theo sau. Anh Nhảy Dù lịch sự đứng lên trong khi Thúy giới thiệu:

– Xin giới thiệu với anh Duy, đây là anh Hà. Thưa anh Hà, đây là anh Duy, anh Toàn và em mới quen hôm Tết.

Sau khi hai người bắt tay nhau, Hà đưa tay mời Duy:

– Mời anh tự nhiên.

Hà ngồi xuống, quay sang Thúy, tiếp:

– Thúy lấy nước mời anh Duy đi.

Thúy “ạ”, đi vào trong. Duy ngồi vào ghế đối diện với Piano. Thùy Giang trở ra, đặt tách nước trà nơi bàn nhỏ, cạnh Duy, giọng bẽn lẽn:

– Dạ, mời anh.

– Cảm ơn cô.

Thúy nhìn Hà, hỏi:

– Tách trà của anh chắc nguội rồi, để Thúy hâm thêm, nha!

Hà đáp:

– Thôi, được rồi. Trở lại đề tài lúc nãy đi. Cô không trốn được đâu.

Thúy giả vờ nhăn mặt, nhìn Duy. Duy nhìn nàng, tỏ ra không hiểu gì cả. Hà tiếp:

– Anh thích nghe Thúy đàn bản đó. Hôm trước Thúy hứa với anh rồi, nhớ không? Bây giờ có anh Duy đây, đàn đi để anh Duy cùng thưởng thức luôn.

Thúy tròn mắt, che miệng, cử chỉ nửa như sợ nửa như đùa:

– Ý, chết rồi! Đàn bị chùng giây. Mẹ kêu người lên giây nhưng họ chưa đến.

– Từ hôm đó đến giờ mà cũng chưa lên giây? Cô bé này đáng...đánh đòn thật!

Duy ngẩn người trước lời nói chuyện của Hà. Thì ra Hà muốn cho Duy biết sự liên hệ mật thiết giữa chàng và Thúy đây. Cảm thấy như mình bị thừa thãi, Duy nhìn quanh và nói khác với mục đích của chàng:

– Xin lỗi, anh Toàn có ở nhà không, cô Thúy?

Hà lại nhanh nhẩu đáp thay:

– Anh Toàn vừa mới đi đâu đó. Dường như anh Toàn nói anh Toàn đi thăm anh Quý nào đó, phải không, Thúy?

Thúy đáp:

– Dạ. Có lẽ đến tối anh Toàn mới về.

Duy nói dối một cách vụng về:

– Tôi muốn ghé rủ anh Toàn đi dạo biển, nhưng không được gặp. Thôi, để dịp khác.

Nói xong Duy đứng lên, cáo từ. Thúy nhìn Duy với ánh mắt buồn buồn; vì Thúy tin rằng Duy ghé nhà chỉ vì Toàn chứ không phải vì nàng!

Sau khi rời nhà Thúy, Duy cảm thấy buồn và tự ái như bị tổn thương. Buồn một lúc, Duy chợt cười thầm cho thái độ quá tự tin của Hà. Duy nghĩ có lẽ Hà chưa biết “anh Quý nào đó” là một đối thủ rất “nặng ký” cho cả Hà và Duy. Với cõi lòng buồn rười rượi, Duy sang đường Yersin, lang thang đến đường Duy Tân rồi đón xích lô về tàu.

Tối đó, HQ 115 nhận được công điện khẩn từ Bộ Tư Lệnh Hạm Đội: HQ 115 phải rời Cầu Đá ngay để đảm nhận vùng công tác mới. Lúc này Duy mới tự trách tại sao chàng quá vụng về, không xin địa chỉ của Thúy để viết thư.

Không ngờ, sau chuyến hải hành đó, Duy được thuyền chuyển về giang đoàn.

Bao nhiêu năm qua, mỗi tình đơn phương tưởng đã yên nghỉ trong vùng kỷ niệm; nhưng mấy hôm nay, mái tóc dài và nhân dáng dịu dàng của cô giáo khiến Duy nhớ đến Thúy rất nhiều.

Chiều 29 Tết, sau khi đoàn chiến đình ủi bãi, Duy lang thang dọc bờ sông thuộc quận Gò Quau, tỉnh Chương Thiện. Tự dưng cảm thấy buồn buồn, Duy bước vào hiệu sách duy nhất trong quận, với dụng ý tìm mua bản nhạc Vaya Con Dios để nhớ lại người xưa.

Vừa lật từng bản nhạc trong xấp nhạc dày cộm Duy vừa cảm biết như có người vừa bước vào. Duy nghe giọng Huế “lai”:

– Lực ơi! Báo hôm ni về chưa, em?

– Dạ, thưa cô giáo, báo chưa về; vì đường bị Việt cộng đắp mô ở Phụng Hiệp.

Nghe hai tiếng “cô giáo” Duy xoay nhìn ra cửa. Duy hơi sững sốt, tưởng như chàng nhìn nhầm; nhưng kìa, Thúy đang đứng đó, tròn mắt ngạc nhiên khi thấy chàng. Không nén được vui mừng, Duy bước đến:

– Cô Thúy! Xin lỗi, có phải cô là cô Thúy, ở Nha Trang không ạ?

Thúy cười, giọng đầy xúc động:

– Anh Duy!

– Cô còn nhớ tên tôi sao, cô Thúy?

Thúy cúi mặt, cười bẽn lễn, thầm nghĩ: “Làm sao quên được”. Duy cũng hơi lúng túng, hỏi một câu không đúng với ý chàng:

– Anh Toàn vẫn khỏe chứ, cô Thúy?

– Dạ, cảm ơn anh. Anh Toàn cũng rứa thôi. Còn anh, anh làm chi ở đây?

Duy chỉ đoàn giang đĩnh, đáp:

– Bây giờ tôi là “lính sông” chứ không còn là “lính biển” nữa.

– A, giang đoàn nó là... “của anh”; rứa mà mấy hôm ni đi dạy về, đi ngang hoài mà Thúy có biết mô.

– Nếu biết tôi ở giang đoàn này Thúy có muốn ghé thăm tôi không?

– Dạ, ghé chứ. Anh Toàn cứ nhắc anh hoài. Thúy cũng muốn gặp lại anh để hỏi xem Thúy có làm chi anh giận hay không mà bỗng dưng anh biệt tăm?

Nhận thấy Thúy tỏ ra bất thiệp, dạn dĩ chứ không nhút nhát và thâm lặng như trước, Duy nhìn nàng, dò xét:

– Bây giờ gặp lại tôi rồi, Thúy có muốn hỏi tôi câu ấy nữa hay không?

Thúy cúi mặt thẹn thùng trong khi Duy lén nhìn vào ngón tay áp út nơi bàn tay trái của nàng. Một thoáng thôi, Duy hỏi lơ chuyện khác:

– Tại sao Thúy lại về dạy nơi vùng heo hút này?

– Anh cũng biết rằng Thúy mang một chút nghệ sĩ tính trong dòng máu. Nghệ sĩ thường có những cái “ngông” rất dễ thương, anh đồng ý không?

Duy lúng túng chưa kịp trả lời, Thúy đã liếc nhanh bàn tay trái của Duy rồi tiếp:

– Thúy nghĩ có lẽ anh không đồng ý.

Duy nhìn Thúy, cười, lòng thầm nhủ “*Bất cứ điều chi em nói, điều chi em làm anh cũng đồng ý cả*”. Như hiểu được ý nghĩa nụ cười của Duy, Thúy nhìn đồng hồ tay, bảo:

– Chiều rồi, Thúy phải về kéo chú thím trông. Khi mô anh rảnh, mời anh ghé nhà chú thím của Thúy thăm cho biết. Chào anh.

Vừa nói Thúy vừa bước ra cửa. Duy bước vội theo:

– Tôi đến bây giờ, được không, cô Thúy?

Thúy nhìn Duy, vừa cười vừa chậm chậm bước đi. Duy bước theo. Cả hai im lặng đi bên nhau dọc bờ sông. Một lúc sau Duy hỏi:

– Những người bạn hồi đó, bây giờ ra sao, Thúy?

– Anh muốn biết về nhân vật nào?

Duy không thể dối lòng:

– Anh Quý.

Thúy cười. Duy tiếp:

– Tại sao Thúy lại cười? Câu hỏi của tôi vụng quá, phải không?

– Dạ, không phải. Thúy cười vì Thúy đã nghĩ anh sẽ hỏi một câu tương tự như rứa.

– Tại sao Thúy lại nghĩ như thế?

– Tại rằng thì anh biết rồi!

Cả hai cùng cười. Đi được vài bước, Duy lại không muốn bỏ qua đề tài “*Cây Cỏ Thụ*”:

– Anh Quý chắc ra trường rồi, phải không, Thúy?

– Dạ. Anh ấy phục vụ trong binh chủng Nhảy Dù.

– Còn anh Toàn, anh ấy đã xin sang Quân Y chưa?

– Dạ, anh Toàn sang Quân Y lâu rồi.

– Bao giờ Thúy trở thành “*bà bác sĩ*” nhớ mời tôi với, nhé!

Nhớ lại lần Duy đến nhà, Duy bảo Duy muốn đến rủ Toàn đi biển chứ không phải vì nàng, Thúy hờn mát:

– Anh tưởng mọi cô gái đều lóa mắt trước mảnh bằng bác sĩ cả sao? Anh nhằm ngay từ đầu. Anh xem thường Thúy...

Duy hoảng, không ngờ Thúy hiểu lầm về sự nói dối của chàng ngày trước, vội cắt lời Thúy:

– Thúy! Tôi vô tình nói đùa, Thúy đừng giận. Lúc nào tôi cũng quý Thúy và không bao giờ tôi có ý xem thường Thúy đâu. Im lặng. Chỉ một thoáng thôi, Duy tiếp:

– Thúy còn giận tôi, phải không?

– Dạ, mô có.

Thúy dừng bước, nhìn Duy, tiếp:

– Anh nhớ khi nãy em nói với anh về cái “ngông” của nghệ sĩ không?

– Vâng.

– Anh Quý tội nghiệp lắm! Chuyện của anh Quý và em không thành, anh Quý chẳng hề buồn anh Toàn hay trách em. Đã vậy, lúc gặp anh Hà cùng đơn vị, anh Quý tận tình chăm sóc anh Hà khi anh Hà bị thương. Anh Hà bảo anh Quý lo lắng, giúp đỡ anh Hà mọi điều. Nhưng, vì chiến trận ác liệt quá, trực thăng không đáp được...

Thúy dừng lại, đôi mắt ửng đỏ như sắp khóc. Duy bồn chồn:

– Rồi anh Hà... làm sao?

– Dạ, anh Hà bị tàn phế!

– Ô!...

Cả hai cùng im lặng cho bớt xót xa. Duy thầm đoán, có lẽ Hà là người thân trong gia đình chứ không phải là một trong những “cây si” của nàng. Một lúc sau, để xác định sự suy luận của mình, Duy hỏi:

– Anh Hà có bà con với Thúy, đúng không?

– Dạ không. Anh Hà là học trò cũ của Ba em. Trong nhà ai cũng thương anh Hà như thương anh Toàn rứa. Anh Hà để ý mấy “cây si” của em kỹ lắm; bởi rứa mấy chàng “lang bang” không dám làm quen với em mô.

Hiểu rõ sự việc, lại nghe Thúy lúc thì xung tên, khi thì xung em, Duy khẽ than:

– Trời! Chỉ tại cái công điện khẩn mà tý xíu nữa...

Duy muốn nói “tý xíu nữa anh mất em” nhưng dừng lại kịp. Thúy ngạc nhiên:

– Công điện khẩn chi rứa, anh Duy?

– Vì công điện khẩn, HQ 115 phải cấp tốc rời Cầu Đá cho nên anh không đủ thì giờ từ giã Thúy.

– Ô, rứa mà em có biết mô, cứ nghĩ là em vụng về chi đó nên anh giận.

Duy lập lại câu hỏi lúc nãy bằng giọng tha thiết:

– Thúy ơi! Trả lời giùm anh đi. Tại sao Thúy lại xin về dạy nơi đèo heo hút gió này?

Thúy cúi mặt một chốc mới đủ can đảm đáp:

– Lúc học sư phạm, Thúy gặp anh Huấn – sĩ quan đệ tam của HQ 115 khi trước. Thúy hỏi thăm anh. Anh Huấn bảo anh đổi đi giang đoàn, nhưng anh Huấn không nhớ giang đoàn nào. Anh Huấn chỉ giải thích rằng hầu hết các giang đoàn đều phục vụ tại vùng VI Chiến Thuật...

Thùy Giang dừng lại, nhìn Duy, dò xét. Duy cũng nhìn nàng một cách thiết tha và thốt lên khe khẽ “Thúy”! Cả hai đều im lặng. Nhưng hai tâm hồn đang rộn ràng vui, vì đã tìm lại được mùa Xuân xưa. Bỗng dưng Duy giật mình, vừa lục nhanh mấy túi áo tìm cuốn sổ tay vừa nói:

– Đây, đây, ghi địa chỉ của Thúy vào đây cho anh ngay; nếu không, rồi anh nhận được công điện khẩn nữa thì chắc anh... “nhảy dù” quá!

Thúy cười, mặt đỏ bừng, lòng cảm thấy thương sự vô–duyên–đáng–yêu của Duy vô cùng!

ĐIỆP MỸ LINH

<http://www.diepmylinh.com>

- (1) Văn Bút Nam Hoa Kỳ.
- (2) Internet.
- (3) Reader's Digest.
- (4) Của Luis Mariano.

*Nguồn: Internet eMail by **Diệp Mỹ Linh** chuyển*